

Таким чином, в договорах, що укладені за результатами переговорної процедури для гарантованого забезпечення потреб обіжони можуть змінюватись істотні умови договору.

При цьому, в такому договорі можна змінити: обсяг закупівлі; суму договору; строк дії договору та виконання зобов'язань щодо передання товару, виконання робіт, надання послуг.

Враховуючи вищевикладене, нова редакція Закону України «Про публічні закупівлі» містить багато позитивних змін щодо укладення договору про закупівлі. Крім того, важливим в ухваленні цієї редакції стало й те, що Україна є учасницею Угоди про асоціацію з Європейським Союзом, а отже, має певні міжнародні зобов'язання у гармонізації національних норм, що регулюють публічні закупівлі до європейських.

Список бібліографічних посилань

1. Про Стратегію реформування системи публічних закупівель («дорожню карту») : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.02.2016 № 175-р. *Урядовий кур'єр*. 2016. № 62. С.6.

2. Про внесення змін до Закону України «Про публічні закупівлі» та деяких інших законодавчих актів України щодо вдосконалення публічних закупівель : Закон України від 19.09.2019 № 114-ІХ. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 45. Ст. 5.

3. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 435-ІV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40. Ст. 638.

4. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 №436-ІV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 18. Ст. 180.

Одержано 24.04.2020

УДК 342.951

Анастасія Сергіївна Діденко,

*ад'юнкт Харківського національного
університету внутрішніх справ;*

МІСЦЕ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ

Зважаючи на стрімкий розвиток сучасних інформаційних технологій та активне застосування їх в різних сферах життя,

ефективний розвиток державної політики у цій сфері стає вирішальним концептом благополуччя держави та суспільного життя населення. Державна політика визначає основні принципи управління інформаційними ресурсами, механізм їх продуктивного використання та захисту. За останні роки в нашій державі все більше уваги приділяється питанням вироблення та реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, в якій мають бути враховані усі потенційні та існуючі загрози в кібербезпеці, а також передбачено низку заходів, спрямованих на їх знищення або мінімізацію негативних наслідків у разі їх настання. Створення дієвого механізму є ключовим елементом у реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, основна складова якого це відповідна система суб'єктів реалізації даної державної політики. Саме від участі відповідних суб'єктів у виробленні та реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, якісного виконання ними наданих їм повноважень у цій сфері безпосередньо залежить ефективність функціонування усієї системи кібернетичної безпеки.

Органи державної влади посідають важливе місце в усій системі суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, на них покладається обов'язок щодо реалізації правоохоронної функції держави. До переліку таких суб'єктів входять: Національне антикорупційне бюро України, органи прокуратури, органи Національної поліції України, органи служби безпеки України, Служба зовнішньої розвідки України, збройні сили України, суди загальної юрисдикції. Ці установи беруть участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності у межах наданої їм на законодавчому рівні компетенції шляхом: вироблення пропозицій щодо оптимізації чинного законодавства у цій сфері та прийняття власних правових документів; створення відповідних інформаційних систем та баз даних для накопичення службової інформації у своїй галузі управління; розроблення дієвих алгоритмів прогнозування, попередження та виявлення можливих загроз кібернетичній безпеці; аналізу різноманітних дестабілізуючих факторів і конфліктів в даній сфері, причин виникнення таких факторів та/або конфліктів, визначення наслідки їх настання тощо.

Ефективність діяльності суб'єктів реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності залежить від належного обсягу адміністративних повноважень, що закріплені на законодавчому рівні. Перелік таких повноважень визначається місцем даних органів у системі адміністративно-правових відносин, виникнення яких пов'язано безпосередньо із забезпеченням реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності. В системі суб'єктів, що беруть участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, особливе місце займає Національна поліція України.

З метою повноцінного визначення місця органів Національної поліції України в системі суб'єктів реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності необхідно звернути увагу на завдання, які ставляться перед цим органом державної влади. До комплексу завдань органів поліції щодо реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності можна віднести:

- загальні (визначені законом України «Про Національну поліцію України»);

- спеціальні (визначені законами України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про основи національної безпеки», Указом Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України» від 27 січня 2016 року «Про Стратегію кібербезпеки України», розпорядженням Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні» від 15 травня 2013 року);

- особливі (завдання, що ставляться перед окремими підрозділами Національної поліції України, які були створені з метою протидії загрозам у кібернетичній сфері тощо).

Вважаємо за необхідне зазначити, що органи Національної поліції України уповноважені захищати життєво важливі інтереси людини та громадянина, громадських та державних об'єднань в кіберпросторі, які реалізуються комплексом заходів організаційно-правового та інформаційного характеру.

На нашу думку, викладений нижче перелік повноважень органів Національної поліції України щодо реалізації заходів з протидії кіберзлочинам дозволить з'ясувати їх місце в системі суб'єктів реалізації державної політики у сфері протидії кіберзлочинності:

- модернізація нормативно-правової бази з питань кібербезпеки та попередження кіберзлочинів;
- внесення пропозицій щодо корегування нормативно-правових актів, які визначають запровадження норм права ЄС з питань протидії кіберзлочинності;
- дослідження правового механізму блокування ресурсів із забороненим змістом;
- організація та участь в проведенні семінарів, тренінгів з питань протидії кіберзлочинності на місцевому та міжнародному рівнях;
- розробка правових прийомів в поліпшенні моделей протидії кіберзлочинам;
- вдосконалення законодавства у сфері цифрових доказів в кримінальному судочинстві;
- підвищення грамотності та цивілізованості громадян при користуванні інформаційно-технічним простором через державні та соціальні проекти підвищення рівня обізнаності суспільства щодо кіберзагроз;
- удосконалення професійного рівня державних службовців у сфері кібербезпеки;
- вдосконалення матеріально-технічного та ресурсного забезпечення профільних фахівців задля ефективної протидії кібератакам, кіберзлочинності та кібертероризму ;
- створення інтегрованої оцінки кіберзагрозам тощо.

У зв'язку з вище викладеним можна дійти до висновку, що Національна поліція України є органом виконавчої влади, який спрямовує свою діяльність на захист прав і свобод людини, а також інтересів держави і суспільства в межах повноважень, визначених Конституцією України, законом України «Про Національну поліцію», іншими законами України, нормативно-правовими актами та міжнародними договорами. Органи Національної поліції України беруть безпосередню участь у формуванні, реалізації, удосконаленні державної політики у сфері протидії кіберзлочинності, реалізуючи таку політику через комплекс специфічних завдань та заходів в межах їх компетенції.

Одержано 23.04.2020

УДК 343.98

Кристина Сергіївна Дмитрієва,

*старший судовий експерт відділу економічних досліджень
Харківського науково-дослідного експертно-криміналістичного
центру МВС України*

Ольга В'ячеславівна Іванова,

*головний судовий експерт відділу економічних досліджень
Харківського науково-дослідного експертно-криміналістичного
центру України*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ ПРЕДИКАТНОГО ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 209 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку України є актуальною проблема забезпечення правового регулювання протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Великі промислові потужності та економічний потенціал сприяють зростанню кількості кримінальних правопорушень в сфері господарської діяльності, до яких і відноситься зазначений в ст. 209 Кримінального кодексу України делікт [1].

Досягти належного рівня законодавчого забезпечення нашої державі вдалось безперечно завдяки Державному фінансовому моніторингу, який активно співпрацює з провідними міжнародними організаціями та установами, що займаються питаннями протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму. Це такі організації як: Група з розробки фінансових заходів протидії відмиванню коштів (FATF), регіональні організації за типом FATF – Спеціальний комітет Ради Європи з питань взаємодії оцінки заходів протидії відмиванню коштів (MONEYVAL) та Євразійська група з протидії легалізації злочинних доходів та фінансування тероризму (ЕАГ), Рада Європи та Європейська комісія. Управління ООН з питань наркотиків та злочинності, Егмонтська група підрозділів фінансової розвідки світу. Світовий банк, Міжнародний Валютний Фонд, тощо [2].

З метою зміцнення національних систем протидії відмиванню коштів Держфінмоніторинг, відповідно до покладених на нього